

---

22. Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

22. Søndag efter Trinitatis	4
22. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

22. Søndag efter Trinitatis

22. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 22. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 09. november 1941

Prædiketekst Matthæus 18,23-35

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P091141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 42-47)

22. Søndag efter Trinitatis.

Hvis Kristendommen stemmer med vore Ideer, hvis den er noget, som vi selv kan tænke os til, saa er den Løgn. Det uundværlige Dogme i den er det, at Ordet blev Kød. Der er en Titel, den ikke kan miste, og det er "kommen fra Gud". Jesus har "aabenbaret" os, at Gud er Kærlighed. Det er det glade Vanvid. Alt det afgørende her i Verden bestrider det. Naar derfor Tvivlere og Trosfjender kører frem med Krigen og Jordskælv og al anden Forbrydelse og Nød som Bevis mod Gud og mod Kærlighedens Gud, saa nikker vi og giver dem Ret: Det er sandt nok, alt det dør beviser, at der ingen Gud er til, eller hvis der er en, saa er han en Djævel. Vi kan ikke se rettere, vi kan ikke finde ud af andet. Derfor er det, Gud gav os Jesus. Kun ved Aabenbaringen kunde vi tage mod Sandheden, naar Sandheden er det modsatte af alt, hvad vi kan sanse og tænke os til. Paa Jesu Autoritet og paa den alene er det, vi bygger vor Tro. Og saadan gaar det til, at vi kalder ham for Verdens Frelser.

Derfor er vi Kristne magtesløse i Diskussionen. Vi er henvist til at give de andre Ret. Men da indfører vi det ubekendte Begreb X, som har løst alle vore Ligninger. Vore Modstandere svarer, at nu snyder vi. Ud fra deres Forudsætninger har de Ret. Derfor er det, jeg siger, vi kan ikke diskutere med dem. Var der ikke andet at overbevise Mennesker med end Sætninger og Begreber, var vor Sag for længe siden tabt.

Hvordan bliver Jesus Autoritet for en Menneskesjæl? Vi kalder det Helligaandens Virken, naar det sker. Og det sker ad tusinde Veje. Vi har talt om det saa ofte her i Kirken, at vi maa lade det ligge i Dag. Kun nøjes med igen at huske os selv paa, at Jesus og kun Jesus kan vise os Gud.

Viser han os da et Glimt af Gud og lader os selv om at slutte os til Resten? Han lader os ikke selv om at slutte os til nogetsomhelst. For saa ophøjet er Gud over Mennesket, at vort slaar ingen Steder til. Om han nu havde fortalt os, at Gud var Kærlighed, og saa overladt det til os selv at spinde Teologi derudfra, hvad var det for en Glansbilledgud, vi havde faaet at dyrke? Aldrig Virkelighedens, aldrig Jesu Gud. "Hans Herre blev vred og overgav ham til Bødlen, indtil han kunde faa betalt alt det, han var ham skyldig." Det stemmer ikke med vore elskværdige Begreber om Kærlighed. Men saadan er den Kærlighedens Gud, Jesus har levet for os. "Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gøre imod eder, om I ikke af Hjertet tilgiver enhver sin Broder."

Den kristne Forkyndelse nu om Dage vil helst dvæle ved Evangeliets Sommerdagsidyller og haste Tordenen forbi. Den vil godt sentimentaliseres om Himlen, men den rejser Læskærm mod de kolde Vinde fra Afgrunden. Den kæler for Menneskets Frelse, men tør ikke se Fortabelsen ind i Ansigtet. Den er for liberal, for humanistisk, for blodfattig til at kunne forkynde, at Guds Vrede er en afgørende Side af hans Kærlighed. Og jo mere Verden ryster under hans Ansigts Harme, des mere staar Kirken paa Tærne for at kamouflere Rynkerne paa hans Pande.

Kirken har afrustet. Derfor er den blevet svag. Den har voldt sig selv Skam og Verden uhyre Skade ved at give efter for sin Virkelighedsangst. Naar Verden ikke troede, at det var saa alvorligt, som Præsten prædikede, holdt Præsten op med at tale alvorligt. Det skarpe Lys blev sat under en Hætte. Verdenssaltet mistede sin Kraft. Og Ondskaben, som mærkede Modstanden mod sig neutraliseret, skød Kæmpevæxt og begravede Verden under sin Elephantiasis.

Mine Landsmænd, jeg kender en Præst, der sommetider har bedt til Gud, om han ikke maatte blive Missionsmand. Han synes, han trænger saa inderligt til det. Men Gud har hvergang svaret Nej. "Maaske du kan faa Lov til det engang," siger han; "men der er Sider i din Natur, som i saa Fald maatte kappes af, og som jeg foreløbig har Brug for, der hvor du er." Til at være sand Missionsmand kræves der en stor Portion Umenneskelighed.

Men enten vi nu er det ene eller det andet, saa kræver i hvert Fald Evangeliet af os, at vi favner videre end til at bygge Teologi over et Jesus-Ord. Vi kan ikke nøjes med en Gud, der er Elskværdighed midt i denne Syndens Verden. Saa vidt maa vi i hvert Fald se, at Guds Kærlighed kan ikke undvære Vreden. Og ejer vi ikke Vejrdrag nok til at tordne mod de andre, saa maa vi tordne mod det slappe og vege Hjerte i vort eget Bryst: Tror du, du kan tjene Gud med Halvhed og Lunkenhed? Du kalder dig paa Mandtalslisten for tilhørende Folkekirken, men du sætter jo aldrig dine Ben til dens Gudstjenester, du rækker aldrig efter dens Sakramente, du indretter dit Liv, som om du overhovedet ikke var døbt, alt hvad du har med Kirken at gøre er, at du vil have en Præst til at staa og berømme din Borgerlighed, naar du ligger med Næsen spidset mod Laaget. Ved du, hvad du er? menneskelig set er du et Pjat. Meld dig dog ud! meld dig dog ud for din Æres Skyld, Mand! Og kirkelig set er du en raadden Gren paa Guds Riges Træ. Meld dig dog ud, saa Gud kan dømme dig lemfældigere paa Dommedag, for saa har du i det mindste ikke været med til at holde ham for Nar.

Hvorlænge tør vi tilsløre for os selv, at Guds Ord er det mest forpligtende i Verden? Det gaar nok altsammen, tænker vi, og det gør det ogsaa, men det er ad Helvede til, og det er endnu længere, det er helt derved. Nu ligger Europa i Svovlpølen. "Fordi du hverken var varm eller kold, men lunken, vil jeg udspy dig af min Mund." Og du selv, lille Menneskesjæl! Hvis du har Sukkersyge, skal du nok passe din Diæt og dine Indsprøjtninger for at forlænge dine verdslige Dage med endnu nogle Stykker. Men naar det gælder selve din Evighed, saa tør du tillade dig at lade haant om de Anvisninger, den store Læge har givet dig for at frelse dig fra den Sygdom, der er værre end Kræft og Spedalskhed. Du er kry i Dag, du er sorgløs, du er ovenpaa. Men naar den Time kommer, da Overtjeneren stiller og præsenterer dig Regningen over dit Liv, hvad har du saa at betale med? Saa kommer de til dig, de store Hvis'er. Hvis det nu ikke er ovre med Døden? hvis det nu er sandt, at der er et Liv deromme bag Forhængen? at der er en Dommer over alt, hvad jeg har gjort, og over alt, hvad jeg har undladt at gøre? hvis det er sandt, at der er et Sted, hvor Ormen ikke dør og Ilden ikke slukkes, et Graadens og Tændergnidselens Sted? og hvorfor skulde det ikke være sandt? allerede paa Jorden er Livet jo et Helvede, hvorfor saa ikke i Evigheden?

Hvis, hvis, hvis.

Da skriger du efter en Frelser. Men du har glemt i Tide at lære hans Sprog — du ved ikke, hvad han hedder, med hvad Ord, du skal kalde paa ham. Den tause magre Overtjener staar stadig ved Fodenden af din Seng og peger paa Regningen. Du har ingenting at betale med. Saa vinker han ad Hjælp til at faa dig kastet ud. Og nu ser du, at de nærmer sig.

Omvend dig, mens det er Tid! omvend dig! slip Halvheden! bliv et Mandfolk, giv din Bekendelse til Kristus eller til Satan! omvend dig! slip Vaneliv og Slendrian og “det gaar sgu nok altsammen”. Det er ikke de store Syndere, men de pjattede og uafgjorte, der giver Grobund for det onde paa Jorden og holder Ilden i Live i Helvede.